

κρήπες, ἔκδικήσω αὐτῶν.
Τί λέγετε; οὐ περὶ σκοτίας υστενεῖς
Φόβος, τὸ τοῦ δέος ιδεύετεν· καὶ ἀπόλητον μὴν τὸν πι-
μωρίας ἐλπὶς καὶ τεφούγα-
ζειν τῷ σκοτίῳ τὸν αὐθεωπόν.
μετ' ἵκετην τὰς Ἰατρές Φανέτος
χήρας, τὸν ἄγειρον ἡμέρω-
σεν. πίουσιν εἰκάζειν τεφού-
γαζεῖν τὸν φιλανθρώπων
τε, εἰ τὸν ὀμὸν τὸν πέπον
πεποίκεν ἡ χήρα πέποικε-
τεσσα;

εἴτε, cùm vidua se ad pedes abiiciens, ferum ac fer-
reum hominem lenierit, ac mitigarit?

Πόσην γένεσίτητα, πό-
σην φιλανθρώπιαν ἐφ' οὐ-
μῶν ὁ Θεὸς ἐπιδείξει; οὐ μό-
νον ἐλεεῖν ἐθέλων αὐτοῖς, οὐδὲ
διεύδειπνον πάποτε. οὐ καὶ ταῖς
πιμωρίαις δῆλον φι-
λανθρώπιαν ἀπέλασες οὐ-
μῶν, καὶ μεγάλας ἐποιμά-
σας πιμάς, οὐκαὶ Φόβος
ἢ θυμῆς ἐλπὶς, οὐ μὴν ἐπε-
γένεται τεφός αρετῶν, οὐδὲ
κωλύσῃ πονηρόν μάτων. καὶ
διάμαρτιν τὸν αὐτὸν

lestā est mihi hæc vi-
dua, vindicabo eam.
Quid dicis? quod nō po-
tuit timor, id obsecratio
potuit? Non minæ, non
supplicij metus hominem
ad æquitatē deduxit: at
vidua ubi supplex acces-
sit, hominem ex agresti,
et immanni mitem red-
didit ac mansuetū, Quid
igitur de Deo in hominē
benignissimo censendum
est, cùm vidua se ad pedes abiiciens, ferum ac fer-
reum hominem lenierit, ac mitigarit?

Quantum bonitatis,
quantū benignitatis, atq.
amoris in nos patefaciet
Deus, qui solū vult ppe-
tuō miscereri, punire nū-
quam? Qui et supplicia
nobis ob eximiā huma-
nitatem cōminatur, et
magnos habet paratos ho-
nores; ut cum timor, tū
spes honoris rectā nos de-
duceret, et spes quidē ad
virtutē excitaret, metus